

Orkanen

4. marts 2019

Nr. 2, 3. årgang

Anarkistisk blad

København

Udkommer i begyndelsen af hveranden måned

Gratis

Et angreb på identitetspolitik

Fra tid til anden vælter en ny bølge af teorier ind over det venstreradikale, subkulturelle miljø og skaber muligheder enten for radikal udvikling og oprør, stagnation eller kontraproduktivitet. Identitetspolitik som en tilgang til social forandring er et relativt nyt fænomen. Idéerne er rigtigt nok ikke nye, men går helt tilbage til omkring 70'erne. Hvad der er nyt, er måden hvorpå man overfører teori til praksis, forenet med dets udbredelse, hvilket i allerhøjeste grad er kontraproduktivt set ud fra et anarkistisk perspektiv.

I nutidsregi indenfor bevægelsens fallerede rammer har identitetspolitikken taget godt fat. Hovedfokus er at kategorisere alle personer som i særlig høj grad oplever undertrykkelse, dvs. alle minoriteter indenfor køn, seksualitet, etnicitet,

funktionsvariation o.s.v., men også kvinder. Ift. køn (og seksualitet, som denne skrivelse primært centrerer sig omkring) er det interessant at man tilsyneladende forestiller sig, at man kan opløse begrebet ved at skabe endnu flere køn.

Identitetspolitik bliver netop brugt som et politisk redskab til at opnå rettigheder, det bliver et samarbejde med staten, og når man søger retfærdighed igennem sin undertrykker, så har man altså tabt kampen på forhånd. Som så ofte før kommer folk til at arbejde indenfor rammerne, i stedet for at sprænge dem, men måske er det ikke så mærkeligt når idéerne udspringer fra noget så konformt som academia, hvor teori aldrig har til hensigt at skabe reel forandring.

Fortsættes på side 2+3

Et angreb på identitetspolitik
(s. 1+3)

Styrke
(s. 4+5)

Fortielse og samtykke
(s. 6+7)

Angribe, opfordre, solidarisere
(s. 8+9)

Internationale notitser
(s. 10)

1. marts-demonstration i København
(s. 11)

» Identitetspolitik bliver netop brugt som et politisk redskab til at opnå rettigheder, det bliver et samarbejde med staten, og når man søger retfærdighed igennem sin undertrykker, så har man altså tabt kampen på forhånd.

Queer havde sit ophav i en levende praksis, imod staten, antikapitalistisk og oprørske ad helvedes til, fordi man forstod at det er dér undertrykkelsen har sin rod og sit udspring, men er med tiden blevet korrumperet af den akademiske skoles elite der har kvalt den potentielle frihed, som queorteori oprindeligt besad.

I kampen mod eksempelvis det binære kønsystem er et af kritikpunkterne af det er en social konstruktion, hvilket det er og idéen skal dø, men det betyder ikke at alle de kasser vi bygger som skal indeholde et hav af nye identiteter ikke også er sociale konstruktioner, som kan være ligeså skadelige, særligt fordi kasserne kommer fra det segment som søger statens anerkendelse, og politisk indflydelse. Det er præcis hvad der er sket for LGBT praktisk talt verden over, som samarbejder med staten og er et kapitalistisk foretagende. De er ikke længere normbrydende, men er nu en del af den, normen, med dens uskrevne slogan som lyder: *"Hvordan gør vi afvigerne spiselige for de normale? Jo, de brune skal opføre sig så hvide som muligt, de homoseksuelle skal opføre sig præcis som de heteroseksuelle og så skal de have de samme ønsker som de normale!"*

Det unikke individ ophører med at eksistere i dette kassesystem, som på hver sin måde er fikseret med doktriner, hvilket er virkelig sært med tanke på, at idéen oprindeligt handlede om individuel frihed til at udfolde sig, eksperimentere og

sprænge rammerne. Tragisk nok så er der en masse mennesker som bliver efterladt alene, eftersom der aldrig vil være kasser som kan rumme alle, for heldigvis er der stadig nogen som ikke har brug for et anerkendt label til at vise verden hvem de er. Hvilket betyder at ligesom LGBT, så bliver identitetspolitik antiintersektionelt.

Enhver køn- og seksualitetskategori er i sin natur et undertrykkende element og målet bør derfor være at eliminere alle disse identitetsmarkører. Dermed ikke sagt, at de ikke kan være brugbare i det samfund vi nu engang lever i, det er selvfølgelig en fordel at vide hvor man skal gå hen for at finde allierede og skabe affinitet, men som sagt er disse grupper bestående af "identitetspolitikere" blevet selvdestruktive og en decideret trussel mod frihedshungrende individer. Man er navlepillende optaget af sig selv, og der er et kapløb i gang om hvem der kan finde på flest nye kasser som vi kan proppe os selv og hinanden ned i, hvem der opfører sig mest politisk korrekt og hvad der er det nye sort i sproget.

Vi burde ikke have den mindste interesse i den form for spil. Det er og har altid været statens game at søge at kategorisere og identificere folk, lave små kasser de kan puttes i, for så er der noget trygt og statisk ved det – man ved hvor man har folk, og hvor man skal sætte ind over for dem, hvis de bliver for kække – man kender sin fjende. Vi burde være stærke nok til ikke at have brug for en kasse, vores styrke skal netop findes i at vi er flydende, i konstant bevægelse – de ved ikke hvor de har os og hvem vi er!

» Det er og har altid været statens game at søge at kategorisere og identificere folk, lave små kasser de kan puttes i, for så er der noget trygt og statisk ved det – man ved hvor man har folk[...]

Men man vælger nu at brug al sin tid og energi på at holde skarpt øje med hinanden, imens vores sande fjender griner af vores selvdestruktive tilbøjeligheder, og fryder sig over at vi derfor ikke kommer efter dem!

Et andet graverende punkt ved identitetspolitik er at der ikke bliver gjort op med magt og hierarkier, men blot byttet om på hvem der befinder sig hvor i pyramiden. Minoriteten har altid ret, og ingen som ikke tilhører denne gruppe må stille spørgsmålstejn ved noget de siger. De behøver heller aldrig at forklare deres holdninger, hvis du ikke forstår hvad der bliver sagt i første og ofte eneste sætning, så kan du få at vide at det fandme ikke er deres job at oplyse dig om en skid. Nu er virkeligheden bare sådan at man ikke har ret i alt man siger selvom man er den mest undertrykte minoritet. Selvfølgelig skal der lyttes ekstra godt efter når personer tilhørende en af disse særligt udsatte grupper udtaler sig om noget ang. deres position, men det er ikke altid at det er den ultimative sandhed, og det skal altid være i orden at stille spørgsmålstejn ved diverse udsagn.

» Det giver sig selv, at man som anarkist må forholde sig utrolig skeptisk overfor denne form for praksis, som indbefatter alt ovenstående og censurering af folk, et mere eller mindre synligt lederskab og de ubestridelige principper/sandheder.

Problemet her er netop, at det unikke individ er taget fuldstændig ud af ligningen, disse personer udtaler sig nemlig ikke kun om sig selv, men agerer talsperson for "deres" gruppe, og hver gruppe har desuden hver deres, som repræsenterer alle der måtte falde indenfor samme kategori. Det er ikke tilladt at være kritisk overfor det de siger, så kommer "politiet"

og søger for at man bliver udstillet og udskammet som værende en privilegeret undertrykker, og eksklusionen fra diverse rum er lige om hjørnet. Det virker som om, at målet er ikke at stoppe undertrykkelsen, men at være så undertrykt som muligt, for deri ligger magten. Der er ikke meget ved denne form for politik som adskiller sig fra den herskende. Her eksisterer både hierarki, dommere, politi og straf. Vi er nødt til at erkende at undertrykte personer også kan være undertrykkere, og det skal man turde at kritisere!

De fleste af dem som har taget identitetspolitik til sig som en form for religion er selvfølgelig ikke anarkister, men mange selverklærede anarkister svælger også rundt i denne sump af identitetsdyrkelse, og bukker under for presset fra deres ligesindede med et ønske om at være gode allierede. Der hersker en reel frygt i disse personer for at stille sig op og sige, at det her (langt overvejende) er noget fucking lort. Men vi skal kunne diskutere de her problematikker uden at skulle frygte at blive jaget bort. Alene denne frygt er et himmelråbende eksempel på hvor langt ude vi er kommet! Det giver sig selv, at man som anarkist må forholde sig utrolig skeptisk overfor denne form for praksis, som indbefatter alt ovenstående og censurering af folk, et mere eller mindre synligt lederskab og de ubestridelige principper/sandheder.

Enhver som søger statens anerkendelse underkaster sig undertrykkerne. Enhver undertrykt som søger magtpositioner er en undertrykker, en fjende af frihed og anarkisme. ♦

Styrke

Hvorfor er vi blevet bange for at være stærke? Heri undersøges hvorfor stærk er blevet et fy-ord, og hvorfor det er uønskværdigt for os alle ikke at ville være det. (Styrke beskrevet her skal forstås som den mentale, og ikke den fysiske. Q* bliver her brugt til at beskrive alle andre køn og ikke-køn, end cis-mand.)

De fleste af os er opdraget til at tænke, at kvinder er svage og mænd er stærke. Indenfor begge konstruerede køn og dertil tildelte egenskaber findes en hel liste af tilhørende karaktertræk, f.eks.

følsom/hård, omsorgsfuld/robust, opgivende/vedholdende, underdanig/magtfuld.

Igennem mange årtier har feminister kæmpet for at gøre op med idéen om, at mænd og kvinder er i besiddelse af hver deres sæt af medfødte egenskaber (ligesom opgøret med hele konstruktionen af det binære kønssystem). Desværre har det ofte haft det udfald at Q* (primært cis-kvinder), når muligheden har budt sig, har taget alle de mandligt tildelte, undertrykkende egenskaber til sig, såsom magt og dominans, i stedet for at få mændene til at droppe deres.

Man vil selvfølgelig gerne undgå den tendens, og derfor forsøger folk i bevægelsen sig nu med en ny tilgang – man vil ikke ses som værende stærk, og dem vi ser som cis-mænd skal også droppe at være stærke. For det første er denne idé problematisk, fordi den, som tilligere beskrevet, spiller solidt ind i den cisheteronormative, patriarkalske lærdom som prædiker at Q* er ”svage”. Det modsatte af stærk i denne sammenhæng er ikke nødvendigvis svag, men passiv, og det er i allerhøjeste grad i statens interesse at vi er passive.

For det andet bør vi ikke tænke at mænd, magt og styrke er synonyme, for det er svage (onde) mennesker der har brug for magt og dominans til at positionere sig selv ved at træde på andre, ikke de stærke. Dermed ikke sagt, at der ikke er et hav af problemer ift. cis-mændene i bevægelsen, for det er der bestemt. Mange af disse kopierer det resterende samfunds værdisæt, både når det kommer til hierar-

kisering, mandlig dominans, og sexismen, men slipper af sted med denne opførsel ved at artikulere at man er imod disse elementer. Ak.

» Det modsatte af stærk i denne sammenhæng er ikke nødvendigvis svag, men passiv, og det er i allerhøjeste grad i statens interesse at vi er passive.

Denne nye tendens har den skadelige konsekvens at vi holder hinanden nede i for søget på at skabe inklusion og at undgå intern undertrykkelse, men det medfører netop de ting vi ikke ønsker. Vi skal ikke skabe en kultur hvor folk ikke tør sige noget på møder, i forsamlinger o.s.v., vi skal derimod opfordre alle til at åbne munden og dele deres holdninger. Vi skal kunne dette og samtidig give plads til hinanden. Det skal vi simpelthen være i stand til, det er idealet og det skal vi praktisere. Styrke og mod går hånd i hånd, og vi skal turde at vise hvem vi er, tage chancer, dumme os og sige undskyld.

Det er ikke alene uønskværdigt for os at være mentalt stærke, det vil i mange situationer være særdeles nødvendigt, at vi kan hive den styrke frem som vi har skabt i os selv og bygget op i hinanden, og bruge den til at holde os oprejst. Man kunne f.eks. forestille sig at man var vidne til et overgreb som man kunne standse, fordi man handler når det er nødvendigt; At man skulle til afhøring, i retten, i fængsel, og ville miste sig selv, begynde at snakke, eller få depression, hvis man ikke blev ved og ved og ved med at holde sig selv oppe, tro på sig selv og aldrig stoppe kampen.

Det handler i høj grad om at kende sig selv, at have ret godt styr på hvad man mener og hvorfor.

Mange af os har som sagt lært at vi ikke er stærke, vi skal knække i modvind, og dyrke vores sorg. Det er desværre også sådan det ofte går, også indenfor bevægelsen, hvor der nu synes at blive dyrket en kultur, som svælger i sin egen offermentalitet. Det at blive knust, at have mødt umådelig modgang, er enormt

rum, hvor vi kan bygge hinanden op, for vi kan trække uendelig meget styrke ud af vores dårlige oplevelser, det handler simpelthen om at vi skal skabe en kultur hvor vi dyrker mental styrke, f.eks. bruger sorgen som benzin på bålet til den vrede vi skal hive frem i stedet, for vreden er handlingsorienteret, på den måde får vi rykket os fra passivitet til aktioner. Faktum er, at vi ikke vinder noget ved at dvæle ved vores sorg, de eneste der

hårdt, og man skal bestemt søge rum, grupper og personer hvor man kan dele sin smerte, få støtte og omsorg, og igennem det få oprejsning til at kæmpe videre. Det er også styrke, at turde sige at man har det fucking svært. Der hvor smerten bliver skadelig er når den ikke er i bevægelse, når den ikke bruges konstruktivt. Med tiden kommer der forhåbentlig flere

vinder noget ved dette er alle dem som påførte os den smerte til at begynde med – overgrebspersoner, panserne, staten. Når vi er stærke, rejser vi os og så slår vi igen! ♦

PowerPuffWoman (killing the mayor)

Fortielse og samtykke

Tilbage i 2010 blev den (selv)erklærede anarkist Ihar Alinevich anholdt i Moskva efter at have været eftersøgt af de hviderussiske myndigheder. Dernæst smuglet til Hviderusland, sat i arresthus og udsat for et væld af gemenheder, der ikke synes at kunne sammenlignes med de danske fængselstilstande. Det er undertrykkelsen helt tæt på, hvor vreden og hadet til herskerne sætter sig helt forrest, også som læser og allieret.

Ihar Alinevich: On the way to Magadan. Oversat fra hviderussisk af ABC Belarus m.fl. Introduktion af Valiantsina Alinevich & A. Zhinevich. Efterord af ABC Belarus. Udgivet af Radical theory and practice & ABC Belarus, 2014. 188 s. ca. 60 kr.

On the way to Magadan er et glimt af den meget overvældende repression, som politiske dissidenter (i enhver udformning) oplever. Et hviderussisk regime, anført af diktator og russisk marionetdukke Alexander Grigoryevich Lukashenko, som har siddet tungt på magten i landet siden præsidentembedets oprettelse i 1994. Her arbejdes hårdt for at opretholde en lov og orden, der på meget snæver vis afspejler idealet om total kontrol, og kan det overraske? Nej. Ideen om en umådelig autoritær socialisme er fundamental i Hviderusland, og praksis følger livligt trop. Det lader til at være meget traditionelle ting, der gør sig gældende: gigantisk legitimeret økonomisk ulighed, total paranoia (både inden- og udenrigs), censur, et benhårdt straffesystem, åbenlys korruption, og en stormagt bag kulisserne, der trækker i trådene og agerer strømfor-syning til respiratoren.

Ihars arrestation var et led i et omfattende og aggressivt indgreb mod anderledetænkende elementer i Hviderusland. Det lader til at være trenden, at det med nogle års mellemrum bliver besluttet at der skal 'ryddes op' i modstanden mod det bestående, senest i disse dage (læs mere under 'Internationale notitser' på side 10).

Ihars dagbogsoptegnelser er delt op i to på sin vis ulige(værdige) klumper. Den

første handler om de seks måneder, Ihars indespærret i det hviderussiske KGB's arresthus, imens den anden er en (be-grænset) samling af historisk-politisk-filosofiske analyser af det hviderussiske samfund, og en anarkistisk løsning på dets strukturelle forkastelighed.

Gennem en læsning af Ihars beretning om at være fængslet af hviderussisk KGB er det helt tydeligt at der er nogle primære mål fra statens side.

Det afgørende mål er at nedbryde fangen til et punkt, så han bliver en nådesøgende træl. Det er ikke en overdrivelse at sige, at det sker gennem torturlignende metoder, måske er der tale om reel tortur. Det er altid svært at definere sådan noget, blot skal dette ord ikke forsøge at blæse optegnelserne ud af proportioner, for det bærer for forståelsens skyld hverken fortjeneste eller nødvendighed. Ihars og hans medfanger undergår fanden gale mig en krads behandling, som fanger bag de danske fængselsmure kun har mareridt om.

Her lykkes det Ihar at stå imod, og hvorfor er det? Hvorfor angiver han ikke sine kammerater? Han vidste godt, han stod til at blive dømt af et system, der hylder dets egen ufejlbarlighed, så hvorfor ikke søge at redde sig selv? Hvorfor inkriminerer han ikke sig selv mere end hvad han selv anser for at være af højeste kammeratlige nødvendighed? Hvorfor går han ikke til grunde ovenpå denne umenneskelig-gørende benhandling?

Hvorfor visse andre i hans sag, men ikke ham? Hvorfor nogle i det verserende sagskompleks om de russiske anarkister og antifascister der bl.a. er blevet udsat for elektrochok, og ikke andre? Hvad er, og har været udslagsgivende?

I optegnelserne står Ihar som en umådelig stærk person, der kender sig selv. Han forsøger ikke at gamble med sin egen evne til at holde fokus. Han lader sig ikke

lokke af billige tricks fra statens side. Det fremgår ikke af optegnelserne, men det virker som om han har forberedt sig på den situation han "pludselig" står i, placeret under jernhælen bag KGB's tårnende mure. Han er presset, uden tvivl, men han bevarer fatningen. Han tager ikke de gode ting for givet, der kommer hans vej, og det virker ikke som om, at han spiller hård til et punkt, hvor det virker utroværdigt eller endda ufunderet.

» Det afgørende mål er at nedbryde fangen til et punkt, så han bliver en nådesøgende træl.

EN DISKUSSION af styrke bliver altid udsat for idiotiske stereotypier. Styrke er ikke et spørgsmål om at være ude af stand til at vise følelser, eller at kunne kaste den største sten længst, eller at fylde et rum ud, fordi/når andre ikke gør det. Styrke er at tro på sig selv, komme igennem for andre i nød, at have personlig indsigt; at opbygge og opretholde selvkontrol og selvtillid, der hele tiden skal karambolere med ydmyghed og selvkritik.

Styrke er også at indtræde i et fællesskab med åbne øjne, ligeså vel som det er evnen til at se andres blindhed og handle derefter. Vi kan ikke adskille handling og konsekvens, og det bør heller ikke være vores opgave. Der er altid en risiko i forsøget på at forandre noget radikalt. Jo mere radikalt man går til værks, jo mere (og hårdere) modstand vil man møde. Det er et personligt valg, om man vælger at sætte sig selv i en position, hvor en sådan modstand kan blive ens virkelighed.

Det virker ikke vanskeligt at handle imod ens ideologi i denne verden, hvis man spejler sig i sine omgivelser; alle omkring én lader til at lade lort være lort. Hvis man spørger folk er de imod mange af de ting, de foretager sig, men de gør det alligevel. Det samme gælder forøvrigt i fængslet. Alle hader at være indespærret, men langt størstedelen accepterer det, og endda til et punkt, hvor fængslets eksistens er en streng nødvendighed (måske bare ikke lige tilegnet *dem*).

At være indespærret for en ideologi, der arbejder imod det bestående kræver et mindset, der ikke kommer af sig selv. Det kræver træning, beredvillighed, mod og tålmodighed. ♦

A.R.Q.

Angribe, opfordre, solidarisere

Jeg kan mærke, at jeg glæder mig til at protestsæsonen anno 2019 skydes i gang. Tid til at bruge mundtøjet til andet end at læne bajere opad, hvorefter hovedet lægges tilbage. Jeg kommer til at tænke på de danske folketingspolitikere og deres sommerferie; den korresponderer sku meget godt med den venstreradikale bevægelse i København. Det samme gør juleferien for øvrigt. Spøg til side, en lille smule, for der synes at være noget stille for tiden. Jeg forstår at det er vintertid, men altså, mørket, hallo for fanden, det er ideelle omgivelser. Nå, men så håber jeg, at der bliver ladet op til det tidlige forårs udskejelser.

» Jeg tænker på, om det kan skyldes noget mere dybereliggende i danskernes kultur, der gør at selv dem med de antiautoritære kvaliteter gemmer sig selv. Det må ikke være alt for seriøst, der mangler noget, der kan lette stemningen, noget hygge måske?

Jeg har set 69-plakaterne ude på gaderne, og der er netop blevet afholdt 1. marts demonstration for et ungdomshus på Nørrebro. Så er der 1. maj, oh yes, også den. Det er rart, at der bliver stablet begivenheder på banen, hvor vi kan samle os lidt, og så må vi jo se, hvad helvede der sker, og så må vi jo tage den bagefter, hvis nogen skulle blive fornærmede eller forargede. Gerne i plenum.

Se, nu bliver jeg jo helt høj bare ved tanken om at vi alle sammen kunne komme hinanden lidt nærmere, ikke bare med hver vores våben i hånden og ildglimt i øjet, men så sandelig også for at tale sammen. Jeg forestiller mig åbne diskussioner, hvor der er flere som aktivt deltager, end

blot sidder og lytter på (skønt det også er en fantastisk kvalitet, én jeg endnu langt fra mestrer...). Debataftener med god mad og vildskab. Intense konfliktskabelser, men også en skabelse af samhørighed, en mulighed for at realisere sig selv, vende sit kaotiske selv på vrangen.

Jeg kan se, at nogle folk i bevægelsen har forsøgt at stable større tiltag på benene. Opstarten af Venstreradikal Organisering oplevede en vældig succes; der dukkede en stor bunke mennesker op til de første møder, hvorefter det gik stødt nedad bakke. På samme facon erfarede jeg, at der var en kæmpe interesse i det anarkistiske stormøde tilbage i begyndelsen af 2017, men så døde det også. Jeg synes, at disse to episoder er gode indikationer for, at der er en masse folk i og omkring bevægelsen, måske endda folk kommende helt udefra, der har noget op-rørsks på hjerte. Der brænder en vilje et sted til at forandre tingenes tilstand, og til at forandre dem radikalt.

Blot virker det som om, at rigtig mange mennesker ikke finder, hvad de søger i disse organiseringer, som velsagtens i virkeligheden burde være en af de største muligheder for at skabe forbindelser mellem ligesindede(?). I nogen tilfælde handler det såmænd nok om, at folk er havnet det forkerte sted i forhold til hvem de er indeni, men personligt tænker jeg det er et fåtal. Langt de fleste søger noget, som jeg tror de har svært ved selv at realisere. Eller det tror de i hvert fald selv.

Kan det skyldes rammerne? Kan det skyldes frygten for at tale lige ud af posen overfor en flok fremmede mennesker? Arrangørerne, måske?

Jeg tænker på, om det kan skyldes noget mere dybereliggende i danskernes kultur, der gør at selv dem med de antiautoritære kvaliteter gemmer sig selv. Det må ikke være alt for seriøst, der mangler noget, der kan lette stemningen, noget hygge måske?

Det virker som om, de hellere vil være sociale omkring det ideologiske, end at være ideologiske omkring det sociale, som f.eks. oprøret. Det er rarere at sidde sammen over en kasse øl og tale om verdenssituationen, end at være pinlig ædru og gå ud og rent faktisk gøre noget ved den.

I samme tråd tænker jeg det handler om, at mange på et eller andet plan søger et overhoved. Ikke en til at totalt overtage styringen, for jeg er overbevist om at der lever en antiautoritær ånd i rigtig mange i bevægelsen, men mere en til lede og fordele, fordi man tynges af et stærkt socialt hierarki, som udefra virker til at være et must for at kunne rykke noget som helst. Da jeg var en del yngre, og søgte en del mere bekræftelse end jeg gør i dag, var jeg meget overvældet af den tiltrækningskraft, som bevægelsens i mine øjne 'nøglefigurer' besad. Nu kan jeg se, at det handler om at virke cool, se autonom og frygtindgydende ud, uden reelt set at foretage sig en skid oprørs. Respekten for disse mennesker var med til at holde mig fra at træde i karakter og realisere mit oprørske potentiale, så jeg skyndte mig at gøre alt, hvad jeg kunne for at give en fuck for folk, der bare vil lalle rundt og give andre mennesker den idé, at de er så forbandede revolutionære.

Måske er det bare mig som er out of bounds (could happen!), men bevægelsen kan med garanti være et sørgeligt sted at færdes, set med disse briller. Hvis flere derimod begyndte at kræve noget ægte for dem selv, ville det automatisk dynamisere bevægelsen, og i min optik forbedre den markant.

Jeg er ligeglad med disse fakere og sjollere i bevægelsen, ærlig talt, så længe de vel at mærke ikke får lov at sætte dagsordenen, men hvis de ikke fortrænges og konfronteres, så tager de al pladsen. Det er selvfølgelig også vores egen skyld, at de får så meget magt til at

begynde med, men det er aldrig for sent at lave om på dette.

Så, på trods af et foreløbigt stilfærdigt år 2019, så lad os huske på, at stilheden kun hvisler om ørerne på os så længe vi ikke selv griber fat. I den forbindelse vil jeg gerne slå et slag for at vi bringer hovederne sammen, os der gerne vil. Det kunne jo være, at der pludselig dukkede noget op på dukop, eller hvad ved jeg. Lad os tillige huske på, at en forspildt chance i livet er en chance mindre for at angribe, opfordre og solidarisere. ♦

Lyssværd

INTERNATIONALE NOTISER

Hviderussisk repression

Det er ikke kun i Rusland, at repressionen tager til mod anarkister. Det seneste års tid har været en sand klapjagt, hvorved kammerater har været udsat for forfølgelse i form af arrestationer og fængselsdomme. Simpelt: dem, der kæmper for frihed og lighed må destrueres. Anarkisterne er alle staters værste fjende, og sådan vil det for evigt være, og heldigvis for det. Læs mere om repressionen i Hviderusland på <https://actforfree.nostate.net> eller på <https://abc-belarus.org>, hvor du også kan støtte vores kammerater i kampen mod inde-spærring og forfølgelse.

Italiensk repression

Hvis det er første gang du hører om 'Scripta Manent' (Italien), 'Panico' (Firenze), eller 'Scintilla' (Torino), så er det navnene på operationer og massive sagskomplekser, frembragt af en hævngherrig og tyrannisk anklagemyndighed, der med næb og kløer forsøger at få et stort antal anarkister idømt lange fængselsstraffe. Flere sidder p.t. i varetægt, og senest i Scripta Manent har anklagemyndigheden fremlagt forslag til strafudmåling; alt fra seks til 30 års fængsel. Angiveligt handler netop dette sagskompleks om voldelige

aktioner mod politi, militær, politikere, journalister, og virksomheder tilknyttet driften af asylfængsler, alle begået i årene 2003-2012, og som FAI (Federazione Anarchica Informale) har taget ansvaret for.

Bevismateriale der skal støtte op om disse anklager inkluderer blogposter, hjemmesider, en ABC-gruppe; al form for solidaritet er under lupen. Seks af de anklagede har siddet i varetægt i mere end to år, og sagen har kørt siden sommeren 2017. Læs mere på <https://actforfree.nostate.net>. Her kan du også finde adresser på de anklagede, såfremt du ønsker at sende en revolutionær hilsen.

Schweizisk repression

15 ud af 18 anklagede er blevet dømt i den såkaldte 'Basel'-proces. Dommene spænder fra 20 måneders betinget fængsel, til 27 måneders ubetinget fængsel. Alt sammen for i fællesskab at have begået vold, brudt ordensbekendtgørelsen, truet politiet, smadret ting og forstyrret trafikken. Derudover er flere af dem idømt bødestrafte for overtrædelse af maskeringsforbud og våbenloven. Processen går tilbage til sommeren 2016, hvor byen Basel var vært for optøjer i forbindelse med en demonstration mod racisme, repression og

gentrificering. En retsbygning, politiet, et sikkerhedsfirma, partikontor tilhørende det højreorienterede SVP m.fl. var blandt de ramte. Fuck dem alle, solidaritet med rebellerne!

Repressionsviden

Kammerater over hele verden kæmper mod den undertrykkende verden, vi allesammen kender, og heldigvis bliver vi informeret om aktioner, manifester, nyheder osv. gennem diverse internationale anarkistiske hjemmesider. Jo bedre vi holder os opdateret med, hvad der sker omkring os, og ikke kun i Danmark, jo bedre kan vi tilslutte os disse ligesindedes kamp; hvor vi kan reproducere deres metoder og bringe deres kampe i søgelyset, i tilfælde af at de har til hensigt at realisere noget specifikt. Uanset hvad, så er alle disse kampe forenet i én stor krig mod et netværk af fjender.

Hvem skal bestemme over os? Det skal vi selv! Hvem skal undertrykke os? Ingen! Hvornår er tiden inde til at gå amok på herredømmet? Nu!

Du kan finde links til flere af disse hjemmesider inde på <https://orkanen.noblogs.org>. Kig også på <https://325.nostate.net>, ikke mindst i kolonnen ude i højre side. ♦

onb

Beretning fra 1. marts-demo

Så, blev det tid igen. Den årlige ungdomshusdemonstration, der markerer den 1. marts i 2007, hvor noget gik i stykker i den venstresradikale bevægelse. Sidenhen overdragelsen af Dortheavej 61, og med flittige aktivister og fondsfolks bestræbelser, står der også i dag i Københavns ungdomshus. Ikke engang en skygge af det gamle, med alt hvad det indebar, men bedre end ingenting? Tja.

I år gik vi dérude fra, flere end jeg troede, dejligt at se. Panserne massivt til stede, hvilket formodentligt er et led i en større eskaleringsstrategi fra herskernes side, men det kommer jeg tilbage til.

Fra Nordvest til Nørrebro, forbi Bumzenkollektivet og deres vanlige nødblus, men okay, stemningssættende. Demonstrationen gjorde et forceret ophold, ved ikke præcist hvor længe, for at pointere maskeringsforbuddets ikrafttræden. Det skabte noget panik, særligt oppe foran, hvor stort set ingen iøvrigt var maskeret, men i demonstrationen var der nogle få. Jeg fik den tanke, at manglen på maskering i mødet med pansere og deres formynderi er pisseærgeligt, men havde de tilbagestående tildækkede individer givet efter, havde vi stået tilbage med en situation omgærdet af total absurditet.

Vi kender alle vores såkaldte kammeraters argumenter for at rette ind: Det er ikke det rette tidspunkt, det er bare for at provokere, lad nu være med at ødelægge det for alle andre, panserne beder om så lidt, det er os som er vinderne, osv. Suk.

Jeg kan forstå, at 1.marts, foruden at få strukket benene og lytte til god musik, er et sted at mødes, blot et år ældre. Det er at dele en (eller mange) øl, *midt i stålstormen*. Nej, så seriøst er det ikke helt, og årets demonstration fandt sig meget godt til rette i netop dén rille. Lidt fyrværkeri og sådan, lækkert. Men aggressiviteten er på et minimum. Der er børn, og der er ældre, og så er der alle de andre, vi også skal tage hensyn til (lokale borgere, margi-

naliserede, cyklister), og ja, det skal vi - så godt vi kan. Vi er som nævnt også i krig, og det bringer sommetider nogle ting med sig, ting som vi ikke bryder os om. Det gjorde det så ikke denne gang.

Vi sluttede af i Folkets Park, folk spredte sig lidt, men blev. Der gik ikke længe, så skulle der være bål, men det skulle der så ikke alligevel, for så blev det vist klart for alle tilstedeværende, nøjagtig hvor grelt tingene står til. I grupper af ca. 12 strømmede panserne ind og cirkulerede ustandseligt mellem os. Der var ingen tvivl: de ville så fucking gerne slås. Gik helt op i ansigtet på folk, gik ind i folk med deres rustninger, skabte en masse utryghed og frustration, det var vanvittigt at være vidne til, og udsat for.

De kommer ind og okkuperer os. Som om deres tilstedeværelse i samfundet ikke var lortet nok i forvejen. De er ikke en del af folket, men så alligevel. Dét kan vi bare ikke genkende dem. Dét kan de leve i fred, ligesom vi prøver at gøre det. De vil bare gerne have undertrykkere, for undertrykkelse er deres mantra. Det ønsker vi ikke, og det er for dem komplet uacceptabelt.

I løbet af dagen var jeg vidne til åbenmundede, ja, pacifister? kujoner? der ihærdigt forsøgte at deeskalere en potentielt farlig situation, men hvorfor egentlig? Altså, undskyld mig, men hvem fuck er det, der har fat i den lange ende her? Dem eller os? Og ja, så sort og hvidt er det. Det er ikke et spørgsmål, om det kan blive værre; det *bliver* værre, okay? Hele tiden. Og ikke kun for de udtrykkeligt frihedselskende, der tror på ligeværd og autonomi, men for alle, der ikke spiller spillet tilfredsstillende. Herskerne træder ikke tilbage, når vi gør det. De træder frem, igen og igen, indtil vi ryger i afgrunden.

Så, hvorfor ikke give dem den eksplosive kamp, de efterspørger, og som er hundrede procent nødvendigt i vores kamp for frihed og lighed? Glædelig 1. marts, og grib så til våben. Jeg er med! ♦ A.C.A.B.

ENGLISH EDITION

Get ready for yet another special issue of Orkanen to be published this May, containing a handful of articles, picked from previous issues and translated from Danish into English. We would love to translate more articles, and ASAP, but unfortunately resources are few, and sometimes belligerently adversarial. We hope to strengthen the forces of struggle (even more) between comrades, despite language barriers.

All the best.

Orkanen meddeler...

...At vi håber, at alle jer læsere tager godt imod det nye (og mere praktiske?) A5-format!

Ærlig talt så sidder konventionerne temmelig løst, og derfor bliver vi ved med at lave nye tiltag med bladet, hvilket selvfølgelig også gælder indholdet. I denne omgang pauserer vores faste sribetegner, men vedkommende vender tilbage til det næste nummer i maj.

Vi arbejder også på at få mere lyrik og andre kunstneriske udfoldelser med, hvilket hænger sammen med at vi som sædvanlig på det kraftigste opfordrer folk til at indsende aggressivt og farligt materiale.

Og så til alle haterne derude: drop kujon-skabet og træd frem til linjen. Bare for en gangs skyld. Det kunne jo være, at vi alle sammen kunne lære noget. ♦

orkan

Bagsiden

Støt Orkanen

Bliv støtteabonnent og få Orkanen i din postkasse ved hver udgivelse.

200 kr. for 6 numre + pjecer, o.a.

Orkanen uddeles gratis, og sendes gratis til flere steder i landet. Ved at blive støtteabonnent hjælper du os med at sprede bladet og trykke større oplag.

Skriv og hør mere:

orkanen1@riseup.net

Her kan du få Orkanen

- AFUK (Kbh SV)
- AMOK (Aarhus)
- Bogcaféen Halmtorvet (Kbh V)
- Bumzen (Kbh N)
- Cykeltutten (Svendborg)
- Det Frie Gymnasium (Kbh N)
- Demos (Kbh N)
- Folkets Hus (Kbh N)
- Internationalt forum (Kbh N)
- Kraftverket (Valby)
- Paramount DIY (Roskilde)
- Ungdomshuset (Kbh NV)

• Ser du at et af disse steder ikke har flere blade, så send en mail, så kommer der en ny bunke.

• Bor du uden for København kan du få bladet tilsendt med posten. Tag kontakt.

• Vi søger distributører! Har du lyst til at sprede bladet, så tag kontakt:

orkanen1@riseup.net

Bidrag til Orkanen / Contribute to Orkanen

Vi modtager: Artikler (ca. 5000 anslag), læserbreve (ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk, svensk og engelsk.

Næste nummer: 6. maj

Deadline: 29. april

Kontakt: orkanen1@riseup.net

Oplag: 150

Tidl. numre og PGP: orkanen.noblogs.org

We receive: Articles (about 5000 keystrokes), letters (about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish, Swedish and English.

Next issue: 6th of May

Deadline: 29th of April

Contact: orkanen1@riseup.net

Circulation: 150

Prev. issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:

7BD2 D88D 1BFE EC46 F710 2D8A 7E35 CFAC 0955 B651